

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/39/2012
Identifikačné číslo spisu:	7012200266
Dátum vydania rozhodnutia:	20.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012200266.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ing. JUDr. Miroslava Gavaleca PhD. a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu: C., bytom X., zast. Mgr. Marcelom Fandákom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie v Košiciach, Zvonárska 8, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, (ako právny nástupca po Krajskom riaditeľstve policajného zboru v Košiciach), o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-P-225/2011 z 12. januára 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/42/2012-33 zo dňa 20. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/42/2012-33 zo dňa 20. septembra 2012 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. p. KRPZ-KE-KDI2-P-225/2011 zo dňa 12. januára 2012 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý do 15 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu Mgr. Marcela Fandáka, advokáta so sídlom advokátskej kancelárie v Košiciach, Zvonárska 8, náhradu iných trov konania vo výške 68 Eur.

Odôvodnenie

I.

Konanie o priestupku

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Košiciach č. p. ORPZ-ODI1-P-973/2011 zo dňa 04. októbra 2011 bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zákon o priestupkoch“ alebo „ZoP“), pretože svojim konaním porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b/ a § 22 ods. 4 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku iba „ZCP“), za čo mu boli uložené sankcie, a to pokuta vo výške 300 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov. Zároveň bol podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch zaviazaný uhradiť trovy konania vo výške 16 €.

Priestupku sa mal žalobca dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 27. júla 2011 v čase o 20:40 hod. viedol v Košiciach na ulici Južná trieda od Námestia osloboditeľov v smere ku križovatke ulíc Južná trieda - Rastislavova - Jantárová osobné motorové vozidlo továrenskej značky Nissan, EČV L., pričom na uvedenej križovatke, ktorá v tom čase bola riadená trojcestným svetelným signalizačným zariadením, sa otočil späť na ulicu Južná trieda a smeroval k Námestiu osloboditeľov a na ulici Južná trieda pri odbočke k Raider Clubu bol zastavený hliadkou policajného zboru, ktorá v tom čase prichádzala k uvedenej križovatke po ulici Južná trieda v smere od mostov VSS.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré Krajský dopravný inšpektorát v Košiciach rozhodnutím č. k. KRPZ-KE-KDI2-P-225/2011 zo dňa 12. januára 2012 zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 20. septembra 2012 zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného.

Náhradu trov konania krajský súd žalobcovi nepriznal.

Krajský súd konštatoval, že správne orgány v konaní dostatočne a objektívne zistili skutkový stav veci a tento aj správne posúdili, preto bolo napadnuté rozhodnutie aj postup žalovaného v súlade so zákonom.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že do správy o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 27. júla 2011 žalobca uviedol, že: „Ako svedok odopieram právo vypovedať“. Na ústnom pojednávaní dňa 04. októbra 2011 žalobca uviedol, že si nebol vedomý skutku a s odstupom času si už ani nepamätal, ako to vlastne bolo. Ďalej spochybnil možnosť uznania viny zo spáchania priestupku iba na základe svedeckých výpovedí príslušníkov polície, pokiaľ neexistuje iný objektívny dôkaz, ako je napr. videozáznam.

Krajský súd konštatoval, že žalobca v priebehu priestupkového konania ani v samotnej žalobe neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by z dôkazného hľadiska boli relevantným právnym dôvodom pre vykonanie ďalšieho dokazovania o priestupku, ku ktorému malo dôjsť dňa 27. júla 2011 v čase o 20:40 hod. v Košiciach na ulici Južná trieda. V priestupkovom konaní neboli zistené žiadne iné skutočnosti týkajúce sa priestupku, než tie, ktoré vyplynuli z obsahu záznamov o podaní vysvetlenia podľa § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch spísaných 21. a 22. septembra 2011 s príslušníkmi policajného zboru M. a F., t. j. službukonajúcimi príslušníkmi policajného zboru. Títo dňa 27. júla 2011 vozidlo žalobcu zastavili a následne ho legitimovali a spísali s ním správu o výsledku objasňovania priestupku. Podľa krajského súdu pritom bolo nesporné, že žalobca bol dňa 27. júla 2011 v čase okolo 20:40 hod. vodičom osobného motorového vozidla EČV L., ktoré prešlo križovatkou Južná trieda - Rastislavova - Jantárová právne nedovoleným spôsobom. Predovšetkým s prihliadnutím na pasivitu žalobcu vo vzťahu k dôkaznému stavu veci krajský súd nedospel k záveru, že pri prejednaní priestupku v preskúmvanej právnej veci bol z procesnoprávneho hľadiska narušený ústavnoprávny princíp „rovnosti zbraní“, tak ako to vyplýva z obsahu žaloby.

Krajský súd k žalobcom uvádzaným súdnym rozhodnutiam (rozsudok NS SR č. k. 8Sžo/173/2010, Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 154/08 z 26. februára 2009) uviedol, že považoval rozsah vykonaného dokazovania, hodnotenie dôkazov, ako aj obsah odôvodnenia administratívnych rozhodnutí oboch stupňov za súladné s Ústavou Slovenskej republiky, ako aj judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Zhodne s vyjadrením žalovaného správneho orgánu z 15. mája 2012 krajský súd poukázal i na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/79/2010 z 08. decembra 2010, časť odôvodnenia ktorého citoval v bode III. odôvodnenia tohto rozsudku.

Z uvedených dôvodov krajský súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

III.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca a domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca krajskému súdu vytýkal porušenie rovnosti účastníkov konania tvrdiac, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a rozsudok krajského súdu vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci považoval za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Namietal, že vlastná časť odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa bola založená na odkazoch na vyjadrenie žalovaného zo dňa 15. mája 2012, hoci s takýmto spôsobom odôvodnenia rozsudku zákon nepočíta.

Odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie zásady rovnosti zbraní videl žalobca predovšetkým v tom, že krajský súd mu pred rozhodnutím vo veci nezaslal vyjadrenie žalovaného zo dňa 15. mája 2012, napriek tomu, že v rozsudku uviedol, že sa s obsahom tohto vyjadrenia stotožnil. Uvedeným postupom krajský súd porušil základné právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a tiež právo na spravodlivý proces v zmysle č. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Žalobca namietal, že krajský súd sa s jeho argumentmi a námietkami (tak, ako sú uvedené nižšie) vôbec nevysporiadal, a teda nedal bez jasného, zrozumiteľného a logického vysvetlenia jednoznačnú odpoveď na to ako dospel k svojmu zisteniu.

Namietal myšlienkovú konštrukciu krajského súdu, podľa ktorej osoba obvinená z priestupku je v danej situácii povinná navrhovať dôkazy preukazujúce, že skutok nespáchala. Tvrdil, že nemôže byť v pozícii subjektu, ktorý je povinný preukázať nespáchanie skutku kladeného mu za vinu, a teda, že mu nemožno vytýkať pasivitu, ak jediným dôkazom o spáchaní skutku je tvrdenie policajta, pri výsluchu ktorého žalobca ani nemohol byť. Vyjadril názor, že osoba obvinená zo spáchania priestupku nie je povinná preukazovať jeho nespáchanie, ale naopak, práve správny orgán je povinný preukázať spáchanie skutku obvinenou osobou. Poukázal na zásadu „in dubio pro reo“, na ktorú je nevyhnutné prihliadať za situácie, že proti sebe stoja dve rovnocenné tvrdenia a záver o spáchaní skutku obvineným nemôže byť s praktickou istotou prijatý. Podľa žalobcu konštrukcia dôkazného bremena v priestupkovom konaní prezentovaná krajským súdom bola v rozpore s koncepciou dokazovania v priestupkovom konaní a so zásadami priestupkového konania. Žalobca trval na tom, že nemožno prijať záver o tom, že na usvedčenie z priestupku postačuje tvrdenie policajta, pretože v takom prípade by v podstate neexistovala žiadna účinná obrana pred prípadným mylným vnímaním skutočností policajtmí, alebo pri prípadnom zneužití ich právomoci.

Žalobca ďalej prezentoval názor, že príslušníci PZ v úvodnej fáze konania vystupovali ako orgán prejednávajúci priestupok a v ďalšej fáze ako svedkovia, čo samo o sebe zakladá taký konflikt, pre ktorý by sa na výpoveď príslušníka PZ nemalo prihliadať. Preto aj dôkaz, na základe ktorého žalovaný rozhodol, bol podľa žalobcu získaný ústavne nekonformným spôsobom. Správne orgány i krajský súd prezentovali ústavnú i zákonnú povinnosť príslušníkov PZ ako právnu domnienku zákonnosti postupu správnych orgánov.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

K odvolacím námietkam žalobcu odvolací správny orgán uviedol, že obvinenému bola daná možnosť vyjadriť sa ku skutku už do správy o výsledku objasňovania priestupku dňa 27. júla 2011, v ktorej sa vyjadril, cit.: „Ako svedok odopieram právo vypovedať“. V záznamoch o podaní vysvetlenia sa príslušníci Policajného zboru, ktorí priestupok zistili, vyjadrili, že C. si predmetného priestupku bol vedomý, avšak následne uloženú blokovú pokutu 60 € odmietol uhradiť s vyjadrením, že si chce vyskúšať priestupkové konanie.

Dňa 04. októbra 2011 žalobca do zápisnice z ústneho pojednávania uviedol, že si nie je vedomý skutku a s odstupom času si už ani nepamätá, ako to vlastne bolo. Žalobca ďalej vyjadril názor, že jeho vina nemôže byť vyslovená len na základe svedeckých výpovedí príslušníkov polície, pokiaľ neexistuje iný objektívny dôkaz ako je napr. videozáznam. Odvolací orgán poukázal § 34 ods. 4 a ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) konštatujúc, že rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre svoje rozhodnutie si určuje vždy konajúci orgán.

K spochybňovaniu zmyslového vnímania policajtov, ktorí zistili priestupok, žalovaný poukázal na ustanovenie § 8 ods. 1 a § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore a zdôraznil, že dotčení policajti nemali žiadny pomer k veci ani k priestupcovi a v predmetnej veci vypovedali ako svedkovia pred prvostupňovým správnym orgánom o skutočnostiach, ktoré vnímali svojimi zmyslami.

IV.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky
ako súdom odvolacím

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok - ďalej v texte rozsudku tiež „OSP“), preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 OSP v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb.. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote § 204 ods. 1 OSP, a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spojení s § 250s OSP podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 OSP) a po verejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že podanie odvolania žalobcom bolo dôvodné, a preto rozsudok súdu prvého stupňa z nižšie uvedených dôvodov zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného o zamietnutí odvolania žalobcu a potvrdení rozhodnutia ORPZ ODI Košice, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ ZoP, pretože nerešpektoval vodorovné dopravné značenie V9a vyznačujúce spôsob radenia do jazdných pruhov v smere jazdy na Jantárovú (prikazujúce vozidlom odbočiť na Jantárovú) a po vojení do križovatky s vozidlom do tejto ulice neodbočil, ale otočil sa smerom na Južnú triedu.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

V zmysle § 3 ods. 2 písm. b/ ZCP účastník cestnej premávky je povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa ustanovenia § 22 ods. 4 písm. b/ ZCP sa vodič nesmie otáčať a nesmie cúvať na križovatke s riadenou premávkou; otáčať sa smie, ak to dovoľuje dopravná značka alebo dopravné zariadenie.

Podľa § 51 ZoP, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 32 ods. 1 zákona Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si zaobstará potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov.

Zo skutkových zistení vyplynulo, že žalobca dňa 27. júla 2011 po zastavení jeho vozidla hliadkou sa do správy o výsledku objasňovania priestupku vyjadril, že odopiera právo vypovedať ako svedok. Do zápisnice z ústneho prejednávania priestupku uviedol, že si na okolnosti pre časový odstup už nepamätal a skutku si nebol vedomý. Správne orgány opreli svoje rozhodnutie o vine žalobcu o výpovede príslušníkov PZ M. a F., ktorí v podaných vysvetleniach tvrdili, že v tom čase prichádzali k uvedenej križovatke po ulici Južná trieda v smere od mostov VSS a videli vozidlo žalobcu otočiť sa do smeru, kam to dopravné značenie nedovoľovalo.

Konštatovali zhodne, že žalobca po oboznámení s priestupkom uviedol, že si je vedomý, že sa otáčal na svetelnej križovatke a po uložení blokovvej pokuty túto odmietol zaplatiť s odôvodnením, že je právnik a chce si v praxi vyskúšať priestupkové konanie. Nadpráporčík M. však do správy o výsledku objasňovania priestupku pod výsledok orgánu policajného zboru okrem iného uviedol, že ako hliadka zastavili vozidlo, ktoré sa na križovatke ulíc Jantárová, Južná trieda a Rastislavova riadenej svetelnou signalizáciou nedovolené otočilo do protismeru a vodič - žalobca - odmietol pokutu zaplatiť s odôvodnením, že si nie je vedomý spáchania priestupku, nakoľko hliadka nemá dôkazový materiál. Iné dôkazné prostriedky, ako napr. svedecké výpovede, či videozáznam a pod., v danej veci neboli predložené. Správne orgány, ktorým dal za pravdu aj krajský súd, teda rozhodli len na podklade tvrdení policajtov - tieto uprednostnili pred tvrdením žalobcu, že sa skutok nestal.

V súvislosti s uvedeným vyjadrením službukonajúcich policajtov Najvyšší súd konštatuje, že jednou z povinností správneho orgánu v priestupkovom konaní je jeho povinnosť zistiť presne a úplne skutočný

stav vecí - to znamená objasniť okolnosti skutku a zistiť stav vecí tak, aby neexistovala pochybnosť o tom, že sa skutok stal.

V danom prípade žalobca nespochybňoval česťnosť či plnenie si povinností členov hliadky, avšak správne orgány vytýkali, že pri absencii akýchkoľvek iných dôkazných prostriedkov a bez odstránenia všetkých pochybností o tom, či sa skutok stal, dal prednosť verzii o skutku prezentovanej policajťmi. Avšak jeho tvrdenie, že sa skutok nestal, zamietol ako nepravdivé. Správny orgán v konaní nevysvetľil a nezdôvodnil, prečo nepovažoval tvrdenie žalobcu o tom, že sa skutok nestal, za pravdivé, alebo aspoň za možné, či pravdepodobné. Navyše sa nezaoberal rozpornými zisteniami obsiahnutými v správe o výsledku objasňovania a tvrdeniami vo vysvetleniach uvedených príslušníkov polície.

Správne orgány podľa názoru odvolacieho súdu opomenuli základnú úradnú povinnosť orgánov objasňujúcich priestupok - z úradnej povinnosti, prihliadajúc na práva obvineného z priestupku, zabezpečiť, vykonať a vyhodnotiť dôkazy tak, aby bol skutkový stav nepochybne zistený a preukázaný, a to najmä za situácie, keď žalobca tvrdil, že sa skutok nestal.

Najvyšší súd reagujúc na odvoláciu námietku žalobcu uvádza, že je právom, nie však povinnosťou žalobcu vyjadriť sa k prerokúvanej veci, resp. priznať sa, či poprieť spáchanie priestupku alebo vypovedať iným spôsobom, poprípade nevyjadrovať sa vôbec (t. j. mlčať). Toto právo môže ostať i nevyužitú, ako i v prerokúvanom prípade, keď na mieste samom sa žalobca odmietol vyjadriť, využíjúc svoje právo dané mu zákonom a na ústnom pojednávaní uviedol, že si nie je vedomý skutku a s odstupom času si už ani nepamätá, ako to vlastne bolo. Okrem toho si myslel, že jeho vina nemôže byť preukázaná len výpoveďami príslušníkov bez ďalšieho dôkazu, napr. videozáznamu.

V správnom konaní je upravené nazeranie do spisov priamo v zákone o správnom konaní v § 23, avšak právo osobne zúčastniť sa vykonávania úkonov - napr. výsluchov svedkov, možno s pochybnosťami vyvodiť len analogicky z ustanovenia § 73 ods. 2 ZoP, podľa ktorého obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnosťam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať.

Tieto práva si však žalobca v podstate nijako neuplatnil, resp. uplatnil si ho len v tom smere, že sa k priestupku, ktorý mu bol kladený za vinu v podstate nevyjadroval alebo si naň nepamätal. Ak teda nevyužil právo nahliadnuť do spisu, aby mohol vyjadriť svoje stanovisko, či nesúhlas s dôkazmi, či vyjadreniami v ňom obsiahnutými, nemožno pričítať orgánom objasňujúcim priestupok tento postup obvineného z priestupku v ich neprospech. To sa týka i konania pred súdom a výčitky žalobcu, že mu nebolo umožnené vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného k žalobe.

Súd má povinnosť žalobu predložiť na vyjadrenie žalovanému, nie však opakovane toto vyjadrenie na vyjadrenie žalobcovi. Tomu nič nebránilo nahliadnuť do spisu a následne sa k vyjadreniu vyjadriť, prípadne žiadať, aby s ním bol oboznámený v priebehu pojednávania. Skutočnosť, že právo dané mu zákonom nevyužil, nemôže pričítať v neprospech krajského súdu a tvrdiť, že došlo k narušeniu jeho práv a rovnosti zbraní.

Odvolací súd v prejednávanej veci poukazuje na zásadu rímskeho práva „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým) - teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod..

Najvyšší súd sa taktiež domnieva, že pre preukázanie spáchania priestupku nezáleží na tom, či je preukázaný jediným alebo skupinou dôkazov, či vo forme výpovede príslušníka polície alebo obvineného z priestupku, ak taký dôkaz alebo dôkazy nepochybne preukazujú vinu priestupcu. Za súčasnej konštrukcie objasňovania priestupkov nemožno očakávať objasnenie akéhokoľvek priestupku najmä v doprave, bez výpovede, či výpovedí zakročujúcich príslušníkov polície, ktorí sú zo zákona o policajnom zbore nielen zakročujúcimi orgánmi voči priestupcom, ale podľa § 35 ZoP i svedkami páchania priestupkov.

Ich vylúčenie z konania, ako úradných osôb prítomných pri páchaní priestupku, pre neobjektívnosť však žiadny zákon neumožňuje automaticky len preto, že pri páchaní priestupku zakročovali, ale objektívnosť a obsah ich výpovede hodnotí správny orgán rozhodujúci o priestupku v prvom i druhom stupni,

rovnako ako ostatné dôkazy, pokiaľ boli vo veci zabezpečené. Výpovede príslušníkov polície nemajú žiadne zvláštne postavenie medzi ostatnými dôkazmi v priestupkovom konaní. Vzhľadom na to, že sú však často jediné musia byť hodnotené veľmi dôsledne.

Aj v prerokúvanom prípade nebolo hlavným dôvodom zrušenia rozhodnutia žalovaného to, že by sa odvolací stotožnil s celým radom námietok žalobcu vytykajúcich porušenia jeho práv, ale rozpor medzi obsahom správy o výsledku objasňovania, tak ako bol konštatovaný v časti Výsledok orgánu Policajného zboru (policajta) a podanými vysvetleniami členov hliadky, ktorá žalobcu zastavila. Ide o konštatovanie tých istých osôb, avšak ktorých obsah sa rozchádza. V správe sa konštatuje, že žalobca si nebol vedomý spáchania priestupku, a preto odmietol zaplatiť pokutu, avšak vo vysvetleniach obaja príslušníci konštatovali, že žalobca sa k spáchaniu skutku priznal a len si chcel ako právnik vyskúšať priestupkové konanie v praxi.

Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, z tohto dôvodu nepovažoval skutkový stav za riadne zistený a nepochybný. V danej veci existovali nielen rovnocenné no protichodné vyjadrenia týkajúce sa skutku kladeného za vinu žalobcovi, ale aj v usvedčujúcich údajoch pochádzajúcich od príslušníkov polície boli rozpory. Bez odstránenia rozporov a pochybností, nie je možné za tohto dôkazného stavu vysloviť, či sa vôbec stal priestupok, pre ktorý sa konanie vedie. Dôkaz - vyjadrenie žalobcu do zápisnice o prejednaní priestupku, má rovnakú dôkaznú váhu ako tvrdenia príslušníkov polície o tom, že videli žalobcu odbočiť z križovatky do ulice, kam to značenie nedovoľovalo.

V priestupkovom konaní nesmie byť na ujmu objektívnosti zistenia skutkového stavu, aby dve skupiny rovnocenných dôkazov boli vyhodnotené v prospech jednej len preto, že ide o dôkaz produkovaný orgánom objasňujúcim priestupok, ktorý z titulu postavenia v pozícii orgánu štátu musí byť považovaný za neomylný a nepochybniteľný, avšak na druhej strane môže byť jediným usvedčujúcim a nepochybniteľným dôkazom, najmä ak protichodný dôkaz neexistuje alebo je pochybný.

Žalobca by mal, po vrátení veci správnym orgánom, využiť dôsledne svoje práva a preukázať svoju nevinu, avšak nútiť ho k tomu nemožno, ale poukazujúc na už uvedenú zásadu rímskeho práva nemôže v prípade svojej pasivity očakávať napríklad vykonanie dôkazov, o ktorých napríklad vie len on sám, resp. ak pri hodnotení dvoch proti sebe stojacich rovnocenných dôkazov správny orgán prikloní k dôkazom obsiahnutým vo výpovediach policajtov, pre ich logickosť a nepochybnosť.

Odvolací súd zdôrazňuje, že je síce právom obvineného z priestupku navrhovať dôkazy svedčiace v jeho prospech, nemožno však pasivitu obvineného, jeho nekonanie v tomto smere z dôvodu neexistencie žiadnych iných dôkazov, klásť mu za vinu. Je predovšetkým úlohou správneho orgánu zistiť skutkový stav tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé a preukázané, že sa skutok stal, ako sa stal, a že sa ho dopustil obvinený. Pokiaľ správne orgány bez akýchkoľvek pochybností nepreukážu, že sa skutok stal a spáchal ho obvinený z priestupku a zároveň je priestupkom, nemožno založiť výrok o vine len na z jediného zdroja pochádzajúcom tvrdení, navyše rozpornom, obsiahnutom vo výpovedi policajtov a správe o výsledku objasňovania, ktorému dá správny orgán prednosť pred rovnocenným vyjadrením účastníka konania.

Najvyšší súd vzhľadom na zistené skutočnosti a vyslovené právne závery nepovažoval za účelné a hospodárne zrušiť prvostupňový rozsudok a vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové konanie, ale rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného ako vydané na podklade nedostatočne zisteného skutkového stavu (§ 250j ods. 2 písm. c/ OSP) zrušil a vrátil mu vec na nové konanie.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu. ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a 2 OSP a § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 68 €. Náhrada trov konania pozostáva z iných trov konania vo výške 66 €, a to zo zaplateného súdneho poplatku za žalobu v sume 33 € a zo zaplateného súdneho poplatku za odvolanie v sume 35 €. Trovy právneho zastúpenia najvyšší súd žalobcovi nepriznal, nakoľko v zákonom stanovenej lehote neboli vyčíslené.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.